

Justitsraad Meyer, til som bygningskyndig at deltage i Underudvalgets Arbejde. Det sendte disse Mænd over for at undersøge Forholdene, lod dem gøre det Arbejde, som Administrationen skulde have gjort, lod dem aflægge Beretning om, hvad der der var passeret, og om, hvad der manglede, og lod dem stille Forslag om, hvad der skulde ske. Derefter forelagde man Ministeriet disse Forslag og satte som Betingelse, at Arbejdet skulde udføres under Tilsyn af den Mand, som Finansudvalget havde udpeget som bygningskyndig, og Ministeren maatte gaa ind derpaa. Det var i og for sig en overmaade fornuftig Ordning, men det forekommer mig, at det er et Vidnesbyrd om, hvorledes Ministeriet selv lader Administrationen glide ud af sine Hænder og næsten er nødt til at gøre det paa Grund af den Stilling, hvori det staar til Folketinget. Hvis det var en Regering, som havde Sikkerhed for, at den nød en saadan Tillid i begge Rigsdagens Afdelinger, at den vilde kunne handle, som det en Regering egner og anstaaer, saa vilde den ganske anderledes kunne optræde med Myndighed, end den under disse Forhold kan. Vor Administration bliver ødelagt, hvis det bliver ved at være saaledes, at Regeringen ikke har den nødvendige Kontakt med begge Rigsdagens Afdelinger. Men ogsaa vor hele Finanshusholdning bliver ødelagt. For Folk, der have Krav til Statskassen — og i vore Dage har man ganske overordentlig mange Krav til Statskassen — vilde det naturlige være, at de gik med disse Krav til Ministeriet, som er den ansvarlige Regeringsmyndighed her i Landet, og at det blev Ministeriet, som har al Sagkundskaben og alle Kontorerne til sin Raadighed, der overvejede Kravene i Sammenhæng og skønnede over, hvad man kunde gaa ind paa, og hvad man ikke kunde gaa ind paa, hvilke Konsekvenser det ene og det andet vilde medføre. Men da Forholdet er det, at man ved, at Regeringen ikke staar i et saadant Forhold til Folketinget, at den har Udsigt til at kunne gennemføre sine Ønsker der, saa bliver efterhaanden Følgen den, at Publikum i Almindelighed, ja selv Embedsmænd, Bestillingsmænd osv. søge til Finansudvalget og derigennem til Folketinget med deres forskellige Ønsker, og at Ønskerne tidt fremsættes paa en saadan Maade, at man aldeles ikke kan se, hvad det hele vil føre til. Det er imidlertid ikke blot til Finansudvalget, at man under disse Omstændigheder søger. Men, som det er almindelig bekendt, har den Tilstand, hvor-

under vi leve, ført til, at den ene efter den anden, i Stedet for at gaa til vor ansvarlige Regerings Kontorer, søger ud til Socialdemokratiet i Rømersgade i det Haab, at Socialdemokraterne skulde kunne udøve et Tryk paa Flertallet, ja, paa os alle i dette Ting, og at man derigennem ogsaa skal kunne drive Regeringen ind paa adskilligt, som den maaske i og for sig ikke syntes om. Det er jo den fuldstændig bagvendte Verden, man her er kommen ind paa. Men det er en ganske naturlig Konsekvens af hele den Stilling, hvori vi befinde os, naar Regeringen ikke staar i det rette Forhold til Folketinget saavel som til Landstinget. Under disse Forhold forekommer det mig, at vi fra alle Sider maatte kunne sætte mange forskellige teoretiske Betragtninger til Side og se praktisk paa det Spørgsmaal: Hvorledes faa vi atter vort Lovgivningsmaskineri til at virke naturligt og til Gavn for Samfundet, saaledes at Ansvaret kommer til at ligge, hvor det bør ligge, nemlig hos Regeringen, saaledes at Regering og Rigsdag kunne arbejde Haand i Haand og ikke imod hinanden. Jeg tror, at de Aar, som ere gaaede, give Anledning til saadanne Betragtninger som dem, jeg her har anstillet, og jeg tror, at hvis vi ikke i den nærmeste Fremtid faa det bestaaende Misforhold ændret, gaa vi en meget trist Udvikling i Møde. Fortsætte vi nedad det Skraaplan, som vi ere inde paa nu, gaar det ud over os alle sammen: baade Regering og Rigsdag, baade Højre og Venstre her i Landet. Jeg antager ikke, at der kan blive nogen Strid om den Finanslov, som her foreligger. Spørgsmaalet om Anmærkningerne skal jeg ikke komme ind paa. Jeg kan ikke tro, at man skulde ville rejse nogen virkelig Strid mellem Tingene om disse Spørgsmaal. Jeg skal aldeles ikke omtale den formelle Side af Sagen; den er jo drøftet saa udførligt mellem den ærede Ordfører og de forskellige Ministre, men jeg kan ikke tænke mig, at man under en Situation som den, vi nu staa i, skulde faa Konflikt om Finansloven i Anledning af nogle Spørgsmaal om de Embeder og Bestillinger, som Ministrene ville forbeholde sig som Retræteposter. Det vilde dog i Realiteten være saa mærkværdigt, at jeg ikke kan tro, der kan være Tale derom. Det vilde, synes det mig, kaste et uunderligt Skær over hele vor Politik, om det skulde ske. Derimod vil jeg haabe og ønske, at man, selv om det ikke sker inden Valgene, saa dog i alt Fald snarest muligt efter dem, maa komme ind i den naturlige Gænge, og at man fra alle